

Panium – Nummer fire

En pagt

Jeff Pippenger

2025-03-04

I Paniums historie blev der dannet en alliance mellem Antiochus Magnus og Filip af Makedonien. Slaget blev direkte ført mod barnet Ptolemæus V af Antiochus, og Filip bidrog i den forstand, at hans krigsførelse i andre dele af riget forhindrede andre hære i at komme den egyptiske barnekonge til undsætning. Dette betyder, at Putin, den sidste sydens konge — forudbilledliggjort ved Egyptens barnekonge (barn betyder profetisk den sidste generation) — besejres af Trump, repræsenteret ved Antiochus Magnus, som besejrede Ptolemæus V ved Panium, og ligesom Reagan besejrede USSR i 1989.

Philip betyder „en elsker af heste“, og „heste“ symboliserer både militær og økonomisk magt. Heste trækker stridsvogne og rides af soldater, og heste transporterer også varer til markedet. „Heste“ er et symbol på „stridsvogne, skibe og ryttere“, hvilket er det primære symbol på De Forenede Stater i dets stedfortrædende forhold til kongen i nord, sådan som det fremstilles i vers fyrré.

Trumps allierede har to typifikationer i Filip af Makedonien og Herodes Filip Tetrarken. Hvad enten det er Herodes Filip eller Filip af Makedonien, identificerer symbolet én, som elsker den magt, der tilføres ham henholdsvis af Cæsar eller Antiochus. Filip elsker heste, og en Filip var fra Makedonien, som indtog en central og grundlæggende rolle i Alexander den Stores rige.

Det var hans hjemland, det kongerige, han arvede fra sin fader, Filip II, og afsættet for hans vældige imperium. Makedonien, beliggende i den nordlige del af Grækenland, udgjorde det særskilte politiske og militære kerneområde, hvor Alexander blev født (i Pella, 356 f.Kr.) og opvokset, og det tilvejebragte de indledende ressourcer, den nødvendige mandskabskraft og den organisatoriske struktur, som drev hans erobringer frem. I sin kerne var Makedonien midtpunktet i Alexanders kongerige—dets udgangspunkt, dets militære drivkraft og den region, som forankrede hans identitet som makedonsk konge, selv da hans imperium voksede langt ud over dets grænser.

Makedonien repræsenterer den nordlige del af Alexanders firfoldige rige. Derfor er den ene Filip tetrarken, hvilket betyder »en fjerdedel«, og den anden Filip er »en fjerdedel« af de fire vinde i Alexanders tidligere rige.

Herodes repræsenterer én, der forkaster pagten. Esau, den blodslinje, der fører til Herodes, forkastede sin førstefødselsret. Helt i begyndelsen af historien om et udvalgt pagtsfolk bliver Esau et symbol på dem, der forkaster den pagt, Kristus døde for at stadfæste. Netop på det punkt, hvor Gud ville udvide sit udvalgte pagtsfolk til tolv stammer, gjorde Esau oprør. Ved afslutningen på det gamle Israel, da jøderne ved korset hævdede, at de ikke havde ”anden konge end Cæsar”, blev den jødiske nation ved enden det symbol, som var blevet forbilledligt fremstillet ved Esau i begyndelsen. Herodes’ slægtstavle består af Esaus og jødernes blodslinje, en blodslinje

symboliseret ved en oprørs pagtbryder i begyndelsen og et oprørs pagtsfolk ved enden.

Herodes den Store pålagde de skatter, der førte Josef og Maria til Betlehem, og en af hans tre sønner, Herodes Antipas, søn af Herodes den Store, regerede på korsets tid. Perioden i Kristi liv fra Hans fødsel til Hans død er symbolsk fremstillet ved Herodes' familie og identificerer således historien som tiden for det udvalgte folks besøgstid, en besøgstid, som jøderne i det store og hele aldrig så.

Herodes den Store myrdede børnene som reaktion på Jesu fødsel og gentog således historien om Moses' fødsel, da Egypten myrdede børn. Den første barnemassakre var et forsøg på at myrde den forventede udvalgte, og den sidste barnemassakre var igen et forsøg på at myrde den forventede udvalgte. De hundrede og fireogfyrre tusind synger Moses' og Lammets sang, og profetisk set repræsenterer en „sang“ en erfaring. De hundrede og fireogfyrre tusind lever i en periode, som rummer parallelle erfaringer. En af disse paralleller indtraf den 22. januar 1973 med en højesteretsafgørelse, der tillod aborter i USA. I de følgende niogfyrre år blev omtrent 66 millioner potentielle kandidater til at være blandt de hundrede og fireogfyrre tusind slagtet gennem føderalt sanktioneret abort.

Magt symboliserer militær styrke:

Og dyret, som jeg så, lignede en leopard, og dets fødder var som en bjørns fødder, og dets mund som en løves mund; og dragen gav det sin kraft og sin trone og stor myndighed.
Åbenbaringen 13:2.

Dragen, som er det hedenske Rom, gav pavedømmet tre ting, nemlig „sin kraft og sit sæde og stor myndighed“. I vers tolv fremstilles USA, jorddyret, som udøvende al den „magt“ fra dyret foran det. Alligevel er ordet „magt“ i vers to et andet græsk ord end det ord, der er oversat med „magt“ i vers tolv. I vers to betyder „magt“ G1722: i ansigtet på (bogstaveligt eller billedligt): i nærværelse af (synet af).

Ordet „magt“ i vers tolv er et andet græsk ord.

Og det udøver den første dyres hele magt for dets øjne og får jorden og dem, som bor derpå, til at tilbede det første dyr, hvis dødssår blev lægt. Åbenbaringen 13:12.

Ordet „magt“ G1832 betyder her (i betydningen evne): privilegium, det vil sige delegeret indflydelse: myndighed, jurisdiktion, frihed, magt, ret, styrke. Ordet „magt“ i vers tolv identificerer, at jorddyret er havdyrets delegerede myndighed — USA er havdyrets stedfortrædende repræsentant. USA udøver hele den første dyrets delegerede myndighed. I vers to gav det hedenske Rom tre ting til pavedømmet. Klodevig gav sin militære og økonomiske magt til pavedømmet i 496 ved slaget ved Tolbiac. Konstantin gav rigets „sæde“ bort i 330, og Justinian identificerede paven som kætters revser og kirkernes overhoved ved et dekret i 533. Klodevig i 496 er et forbillede på Reagan i 1989. Reagan er et forbillede på Trump.

Ifølge Gregor af Tours (der skrev næsten et århundrede senere) var Clovis ved at tabe slaget og påkaldte i sin fortvivlelse den katolske Gud om hjælp. Hans hustru, Clotilde, var en katolsk

burgundisk prinsesse, som havde tilskyndet ham til at omvende sig fra hedenskabet. Clovis lovede, at hvis han sejrede, ville han antage katolicismen. Krigslykken vendte sig — enten ved guddommelig indgriben eller ved militær strategi — og Clovis besejrede alemannerne, dræbte deres konge og spredte deres styrker. Tro mod sit løfte omvendte han sig til katolicismen og blev døbt, traditionelt dateret til juledag 496 i Reims af biskop Remigius (Skt. Remi).

Hans omvendelse markerede et vendepunkt og gjorde Klodevig til den første katolske konge blandt de germanske herskere (i modsætning til de ariansk-kristne vestgoter eller østgoter). Dette bragte frankerne i overensstemmelse med den romerske kirke og skaffede ham støtte fra den gallo-romerske befolkning og fra pavedømmet. Klodevigs dåb opfattes ofte som den symbolske „Frankrigs fødsel“ som en katolsk nation, hvilket adskilte det fra andre barbariske kongeriger, der holdt sig til arianismen eller hedenskabet. Af denne grund omtaler katolicismen Frankrig som „den katolske kirkes førstefødte“ og også som „den katolske kirkes ældste datter“.

Da Klodvig i 496 blev pavedømmets første stedfortrædende magt, var han et forbillede på Reagan, som blev den stedfortrædende magt i 1989. I beretningen om Reagan og pave Johannes Paul II blev der dannet en hemmelig alliance med det formål at styrte sydens konge. Fra 1798 og indtil søndagsloven er Tyrus' skøge skjult, og hun er den selvsamme skøge, som fører sine rødder tilbage til Makedonien, det nordligste kongerige. Hun er nordens konge, profetisk skjult, men gør stadig krav på at være ufejlbarlig.

Paven repræsenterer også „dem, der forlader pagten“, som, skønt de profetisk er skjult gennem de tre stedfortræderkrige, til sidst vil træde frem i beretningen om slaget ved Panium. I overgangen fra det kejserlige Rom til det pavelige Rom identificerer Daniel det tidspunkt, hvor det hedenske Rom nærmede sig afslutningen på sin tid som det fjerde rige i Bibelens profeti.

Thi skibe skal komme imod ham; derfor skal han blive modløs og vende tilbage og nære harme mod den hellige pagt; således skal han handle; ja, han skal vende tilbage og holde sig til dem, der forlader den hellige pagt. Daniel 11:30.

I udtrykket »dem, som forlader den hellige pagt«, menes den katolske kirke. De, som forlader den hellige pagt, er Johannes Åbenbarerens kompromissøgende menighed i Pergamon, som ifølge Paulus ville falde fra, før syndens menneske blev åbenbaret. Katolicismen er dem, som har forladt pagten, således som det er fremstillet ved det angreb, der blev rettet mod Guds Ord, og også mod syvendedags-sabbatten, hvilke begge fra Konstantins tid og fremefter blev udsat for tiltagende angreb. Tidligere i kapitel elleve omtales »pagten« også.

Begge disse kongers hjerter skal være optændt af ond vilje, og ved ét og samme bord skal de tale løgn; men det skal ikke lykkes, for enden kommer først til den fastsatte tid. Derpå skal han vende tilbage til sit land med store rigdomme; og hans hjerte skal være vendt imod den hellige pagt; og han skal udføre sine forehavender og vende tilbage til sit eget land. Til den fastsatte tid skal han igen drage ud og komme mod syd; men denne gang skal det ikke gå som den første eller som den sidste gang. Daniel 11:27–29.

I disse vers vender ”han” tilbage til sit eget land, og senere vender han igen tilbage til sit eget land. De to tilbagevenden repræsenterer to sejre, som derpå blev efterfulgt af en triumferende

“tilbagevenden” til byen Rom. Den første var Slaget ved Actium i 31 f.Kr. mod Antonius og Kleopatra, og den anden var efter Jerusalems ødelæggelse i år 70 e.Kr. Den “fastsatte tid” i versene er året 330, som angav afslutningen på den profetiske “tid” i vers fireogtyve, som svarer til tre hundrede og tres år.

De to konger, som taler løgn ved ét bord, gør det før den „fastsatte tid“, „for enden skal endnu komme ved den fastsatte tid.“ Et spørgsmål, som bør overvejes, er, hvad verset mener, når det siger: „Da skal han vende tilbage til sit land med store rigdomme“? Betyder det, at han ved den fastsatte tid skal vende tilbage; eller betyder det, at når de to har talt løgn ved bordet, da skal han vende tilbage, og at tilbagekomsten derfor er før den fastsatte tid.

Uriah Smith identificerer de to tilbagevendinger som 31 f.Kr. og 70 e.Kr., hvilket repræsenterer en historie før året 330, som er den fastsatte tid. Smith påpeger også, at den »tilbagevenden«, der omtales i vers niogtyve, ligger efter 330, og at den ikke har fremgang, således som tilbagevendingerne efter slagene ved Actium og Jerusalem havde. Hvad dette betyder, er, at der før den fastsatte tid finder et møde sted, hvor der tales løgne; dette efterfølges af, at en af de to konger, som havde talt løgne, vender tilbage med store rigdomme, hvorefter han sætter sig op imod den hellige pagt, udretter store ting og vender tilbage i året 330, som er den fastsatte tid.

Han angriber dernæst syden, men det vil være anderledes end Slaget ved Actium eller Jerusalems ødelæggelse. Historien om år 70 e.Kr. i versene fremstiller enden på Guds udvalgte pagtfolk, som i afsnittet er repræsenteret ved „den hellige pagt“. I vers tredive har det hedenske Rom efterretning med dem, der svigter den hellige pagt. År 70 e.Kr. var selve enden på det gamle, bogstavelige Israel som Guds pagtfolk, og vers tredive identificerer historien fire århundreder efter år 70 e.Kr. De, som svigter pagten i den historie, der fremstilles i vers tredive, er dem, som har svigtet den pagt, som Gud og hans kristne folk er trådt ind i. Det pavelige Rom er kirken, repræsenteret som dem, der svigter den hellige pagt i vers tredive.

Thi skibe fra Kittim skal komme imod ham; derfor skal han blive modløs og vende tilbage og nære harme mod den hellige pagt; således skal han gøre; ja, han skal vende tilbage og holde sig til dem, der forlader den hellige pagt. Daniel 11:30.

Vers ni fører os til året 330, som var den fastsatte tid, opfyldt ved, at Konstantin flyttede hovedstaden til Konstantinopel. Ved dette vejmærke ville det hedenske Rom blive draget ind i en sydlig krig, som ikke ville få samme heldige udfald som ved Actium og Jerusalem. I vers tredive bliver det hedenske Rom derpå angrebet af Genseric, som indledte sin søkrig fra Kittim, der i dag kendes som Karthago. Denne krigsførelse mod det hedenske Rom blev også fremstillet som den anden basun blandt de syv basuner i Johannes' Åbenbaring. De første fire af disse basunmagter førte det vestlige Rom til sin afslutning i 476. Af disse første fire basuner var den anden basun, som er Kittims skibe, den mest ødelæggende, for Genseric tog herredømmet over havene, og rigets rigdom tørrede ud.

Konfronteret og bedrøvet af skibene fra Kittim vender han tilbage og nærer harme mod den hellige pagt. Dette blev opfyldt i den historie, der ledte frem til pavemagtens bemyndigelse i 538, gennem en krigsførelse mod Guds Ord. Derefter vender han tilbage og har „forstand med dem, der forlader

den hellige pagt“. Denne vekselvirkning mellem det hedenske og det pavelige Rom blev opfyldt i 533 ved Justinians dekret. Det næste vers, vers enogtrediv, fortsætter dernæst med, hvordan det hedenske Rom blev „bedrøvet“. I 2 Thessalonikerbrev lærer Paulus, at det hedenske Rom „holdt“ pavedømmet tilbage fra at overtage kontrollen i 538. Efter at han er blevet bedrøvet ved et angreb fra havene, som ødelægger rigets økonomi, nærer han harme mod den hellige pagt, dernæst forstand med dem, som forlader pagten. I de næste vers rejser „våben“, som repræsenterer den magt, der blev givet til pavedømmet i 496 af Klodevig, sig op, og de vanhelliger styrkens hellighed, hvilket i historien repræsenterede byen Rom, og derpå ville det hedenske Rom fjerne hedenskabets religion (det daglige) fra riget og erstatte den med katolicismen, og derefter indsætter de pavedømmet på tronen i 538.

Da pavedømmet blev bemyndiget i 538, frembragte det både et profetisk vidnesbyrd og et historisk vidnesbyrd, som er fremstillet i de vers, vi betragter. Året 538 er forbilledliggjort ved 31 f.Kr. og slaget ved Actium. I Daniels Bog, kapitel otte, vers ni, ville det hedenske Rom overvinde tre geografiske hindringer for at indtage jordens trone. Den første var Syrien mod øst, dernæst Juda og Jerusalem, efterfulgt af Egypten ved slaget ved Actium. Det pavelige Rom ville ligeledes få tre horn fjernet, hvoraf det tredje var goterne, som blev drevet bort fra byen Rom i 538. Det hedenske Rom og det pavelige Rom frembærer to vidner, som identificerer, at slaget ved Actium svarer til 538, og 538 illustrerer søndagsloven i USA, når det moderne Rom hersker suverænt, indtil nådetiden afsluttes.

Vi har afsluttet en oversigt over vers syvogtyve til enogtrediv.

I den næste artikel vil vi fokusere på disse vers og begynde arbejdet med at samordne dette afsnit med historien i vers elleve til femten.